KARİKATÜR

No. 151 CİLT: 6 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 17 İKİNCİTEŞRİN 1938

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

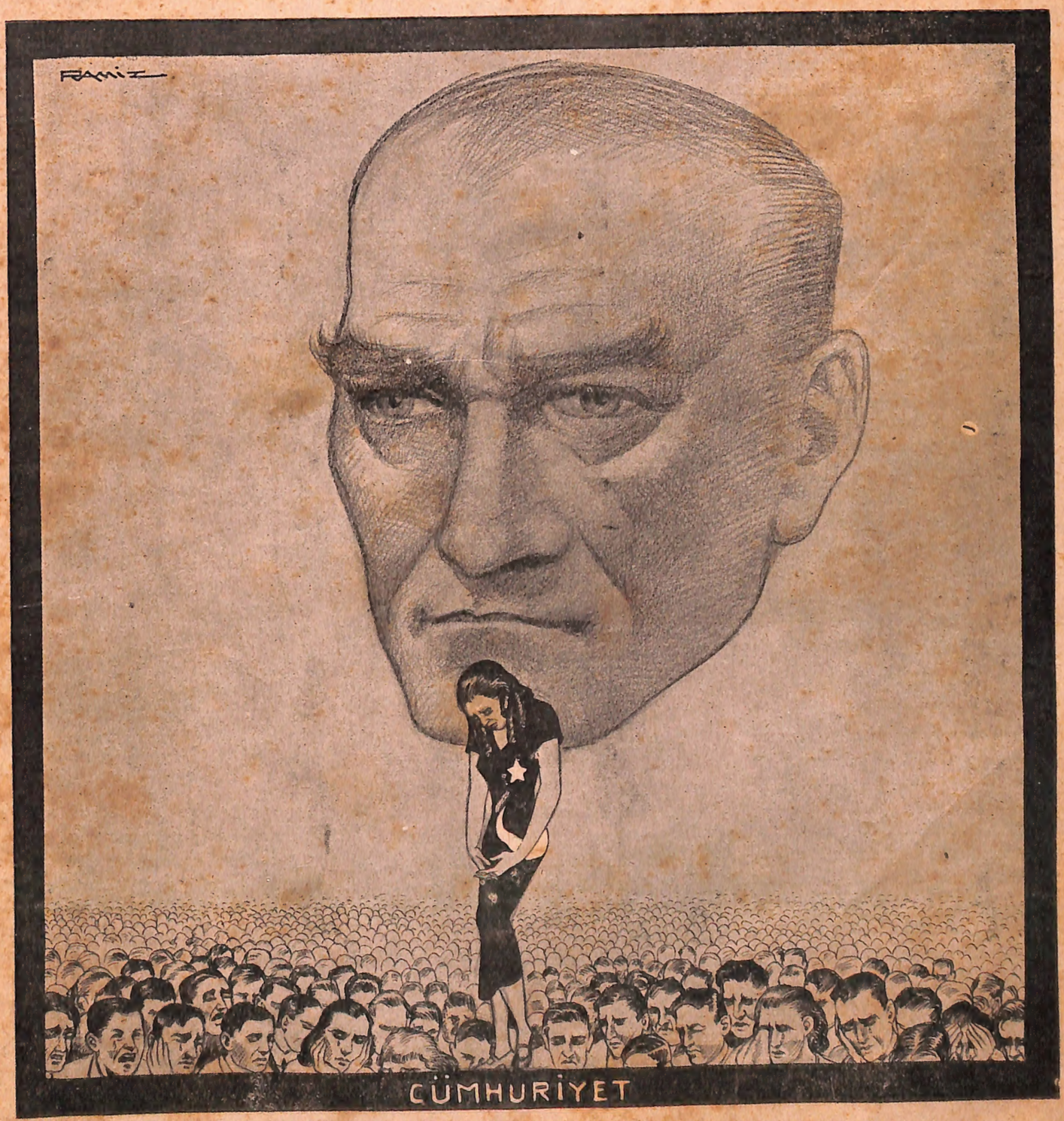

Son Emir!

Atatürk — Türk gençliği, yavrumu size emanet ediyorum!

BÜYÜK ÇOCUKLARA masal

Okuyucularıma bu hafta bir masal anlatacağım. Biz çocuk muyuz demesinler. Büyük bir elemin ağlattığı her insan çocuktur. Çocuğu ise masal kadar hiç bir şey avutamaz.

Masalım, üç baba ile oğullarının masalıdır. Vaktile biribirine bitişik üç evde üç çocuk yaşarmış. Birinin adı Gök, birininki Yıldız, üçüncüsünün adı Gün imiş.

Bu üç çocuk bir araya geldikleri zaman biribirlerine övünürlermiş..

Gök dermiş ki: — Babamın şu görünen gökyüzü büyüklüğünde bir çiftliği var... İçinde ekinler yetişir, sürüler dolaşır, sayılmıyacak kadar insanlar hem kendilerini geçindirirler, hem her gün babamın zenginliğini arttırırlar. Bilirsiniz ki, söz ölüm götürmez çocuklar. Şayet babam beni bir gün yetim kalmak felâketine uğratırsa çok ağlıyacağım. Fakat buna mukabil dünyanın en zenginlerinden biri olacağım. Yoksulluk ne olduğunu tanımıyacağım. Bütün ömrüm saadet içinde geçecek.

Yıldız şöyle konuşurmuş:

— Babanın büyük çiftliğine benzettiğin gökyüzüne geceleri baktığın var mı? Varsa orada onun mavi atlas üzerine sarılan ve adına Samanyolu denen kuşakları elbet görüyorsundur.... Mektepteki hoca bizi aldatmıyorsa o kuşaklar yıldızlardan örülmüştür. Sana «O yıldızları sayabilir misin?» diye sorsam ne cevap verirsin? «Sayamam» dersin değil mi? Ben de sana derim ki: «Ümit kesme, o yıldızları belki sayabilirsin. Fakat benim babamdaki altınları sayamazsın.»

Şimdi anlıyor musun babamın nekadar zengin bir insan olduğunu? Babamı kaybetmek felâketine uğrıyacağım gün ben o altınların sahibi olacağım. Benim zenginliğimin derecesi de işte bu...

Gök ile Yıldız mütemadiyen babalarından kalacak serveti anlatarak biribirlerine övünürlerken Gün hiç bir şey söylemez, sessiz sedasız onları dinlermiş.

İki zengin çocuk bir gün buna dikkat ederek sormuşlar:

— Sen hiç bir şey söylemiyorsun Gün.. Senin baban acaba sana ne bırakacak?

Gün sükûnetle cevap vermiş;

— Bir yol bırakacak.

Zengin çocuklar gülmüşler;

— Bir yol mu? Bu nasıl şey? Bir keçi yolu mu, yoksa bir araba yolu mu? Malûm ya, yolun envaı var...

Gün, esrarengiz bir tavırla gülümsemiş;

— İşte o birçok envaı olduğu söylediğiniz yollardan bir nevi...

Ötekiler bu defa bir kahkaha atmışlar;

— O halde sen de babanın bırakacağı yolda ferah ferah gezer tozarsın..

* * *

Aradan seneler, seneler geçmiş... Bir tesadüf bu çocukları yine bir gün bir dört yol ağzında birleştirmiş. Onlar artık saçlarına kır düşmüş yaşlı başlı insanlarmış...

Renkler ve vücutların şekilden şekile girmesine mukabil daima ayni renkten kalan gözlerden biribirlerini tanımışlar ve konuşmuşlar.

Gök Yıldıza sormuş:

— Ne var ne yok Yıldız... Sen ne haldesin? Babanın altınları ne halde?

Yıldız içini çekmiş;

— Heyhat demiş... Benim Samanyollarının yıldızları kadar sayısız altınlarımın üstünde beklenilmez bir felâket rüzgârı esip savurdu. Bugün onların bir tanesine muhtaç bir vaziyetteyim. Bana ağlamak lâzım...

Gök; — Buna imkân yok, dedi. Gözümün bütün yaşlarını kendi derdim için sarfedip tüketmiş bulunuyorum. Üstüste yıllarca devam eden kuraklık ekinlerimi mahvetti, bir salgın sürülerimi öldürdü. Başka bir felâket topraklarımı elimden aldı... Gökyüzü kadar geniş topraklarımdan bir zerresi kalsaydı da sürme diye gözüme çekseydim..

Gün yine eski sükûtile onları dinliyordu.

Sordular;

— Sen bir şey demiyorsun... Yolun ne âlemde? O da bir felâkete uğramadı ya...

Gün güldü;

— Dünyada fenası olmıyan yegâne servet iyi bir yoldur. Yoluma sahibim.... O beni her maksada, her emele götürüyor... Hazır saadet felâkete uğrıyabilir. Fakat saadete götüren yolun sahibi için böyle bir şey tasavvur edilemez.

* * *

Biz Atatürk çocukları, babasından kendisine miras olarak bir yol kalan bu bahtiyar Gün'e ne kadar benzeriz.

Atamızdan bize yalnız vatan, yalnız şeref, yalnız servet ve saadet kalmış olsaydı bunların, muhalif bir baht rüzgârı karşısında zevale uğraması tehlikesine karşı daima titrer vaziyette bulunacaktık. Fakat o bize hazır bir nimetten çok daha kıymetli bir miras bıraktı:

Şeref, istiklâl, zafer, medeniyet, ilim gibi herhangi bir saadete giden yolu artık biliyoruz. Allah göstermesin herhangi bir ârıza karşısında sendeliyecek olsak nasıl kalkacağımızı biliyoruz. Nihayet bu yolun hiç bir yad elin eremiyeceği bir yerde, kalbimiz ve kanımızın içinde olduğunu biliyoruz.

Tarihin içinden ancak bir kere geçebilecek kadar büyük olan o Atadan dersini almış ve yolunu öğrenmiş insan için zeval yoktur.

KARİKATÜR

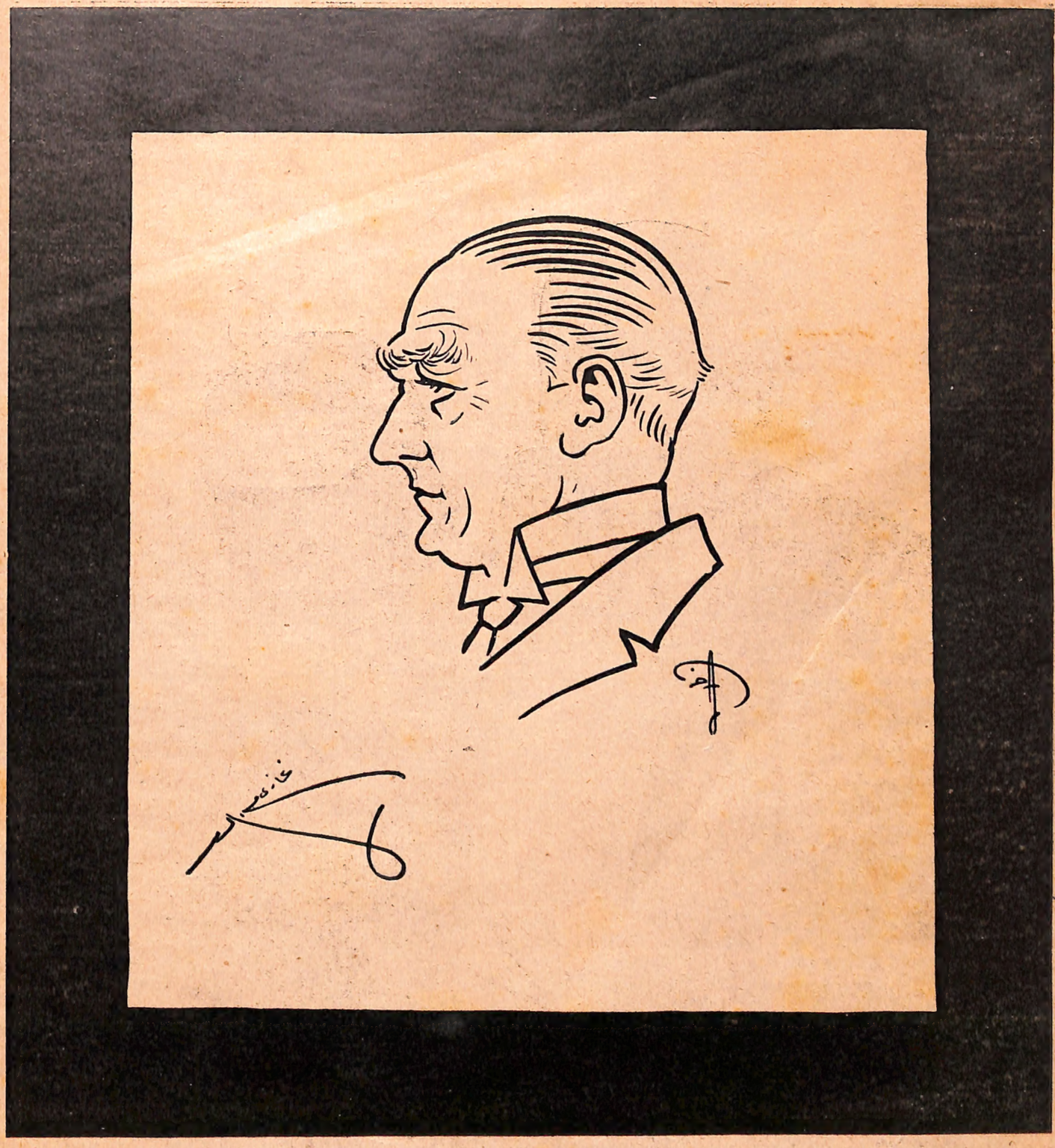

1926 da Gazi M. Kemal

«1 Haziran 1926» da Bursada yapılan bu kroki ressam Ramiz'in en kıymetli eseridir. Çünkü kendi imzası Gazi M. Kemal'in imzasile şereflendirilmiş bulunuyor.

ATATÜRK

YOKTAN VAREDİP, ÜLKÜYE CAN VERDİ O TEKRAR,
KALBİMDİR ONUN KABRİ, TÜKENMEZ KEDERİM VAR.
UFKUNDA BU YURDUN YENİDEN, GEÇSE DE YILLAR,
BİR BÖYLE GÜNEŞ GÖKLERE YÜKSELMİYECEKTİR.

KAHPEYMİŞ ECEL: BEN DURUYORKEN, ONU BULDU;
DÜNYA ONA KAN AĞLADI, ARZIN GÖZÜ DOLDU.
BİR MUCİZEDİR BÖYLE DOĞUŞ.. İLK VE SON OLDU:
BİR BENZERİ DÜNYAYA ONUN GELMİYECEKTİR.

★

«10 - 11 - 1938»

NECDET RÜŞTÜ

Türkiye Cumhuriyeti — Büyük ve kahraman İnönü, sana dayanmakla teselli buldum!

İnönüne

Atatürk'ün ölümü dert oldu, hicran oldu,
Kanımız yaş kesildi, gözyaşımız kan oldu...

Günlük, güneşlik olan gönlümüz bir haberle,
Baktık, bir an içinde bir kara zindan oldu.

Bu karanlık zindana taze bir nur yollıyan,
Senin temiz yüzünle ufuktan doğman oldu!

Sendedir yaramızın merhemi, sade sende,
Derde düşmüş bizlere gelişin derman oldu.

Senin şerefli elin yaşımızı silerken,
İmanlı sözlerin de cismimize can oldu.

İsmet adı aynadır büyük faziletine,
İnönü, kendin kadar, bu millete şan oldu!

Atatürk'ün adını anarken, yanısıra,
Senin adın dillere yıllarca destan oldu.

Sen, ki millet işinde geceni gündüz ettin,
Gayretinle eski yurt yepyeni vatan oldu,

Sen, ki eser vermekten yılmadın bunca yıldır,
Bin eserden birisi dağ gibi Lozan oldu,

Yapılan eserlere imzanı koymasan da,
Üslûbû anlatır ki, onu bir yapan oldu!

Herkes bilir, o saçlar ağardı hangi yolda?
O gözler kimin için nur oldu, duman oldu?..

Atadan öksüz kalan Türklere, Çamdeviren,
Yüce İsmet İnönü en güzel başkan oldu!

ÇAMDEVİREN

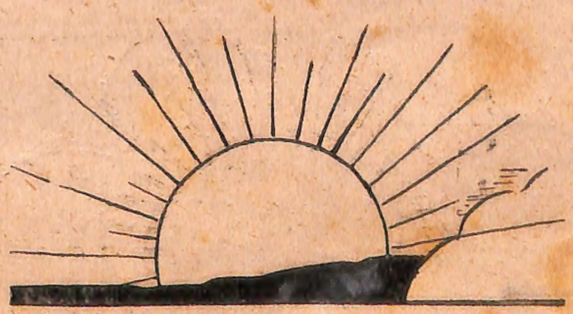

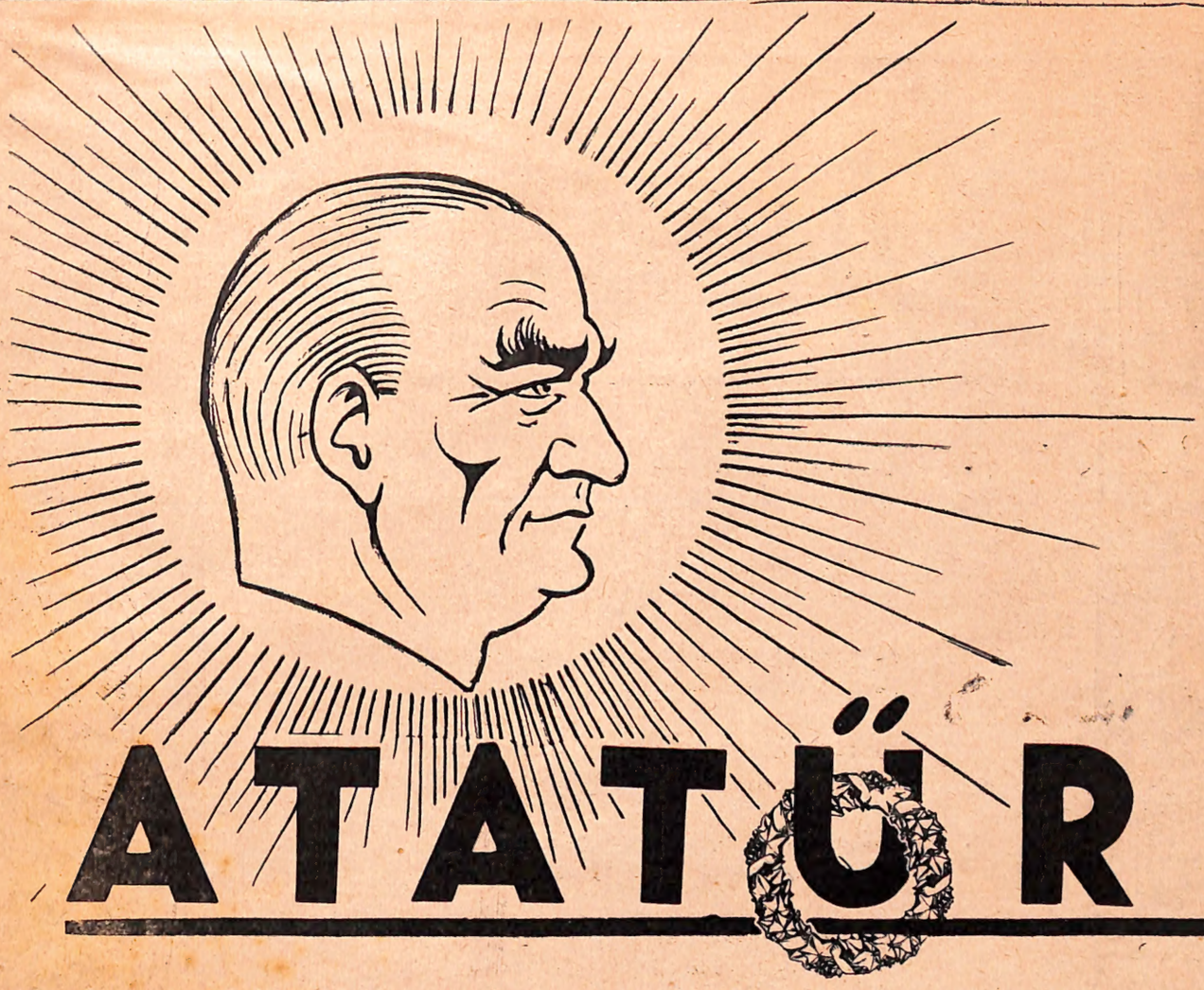

ATATÜRK

Anlatmak mümkün müdür kederimizi
bunca
Söyliyecek sözüm yok.
Böyle bir sevdiğimiz toprağa mal olunca,
Yaşamıya yüzüm yok.

★

Kahpeler kahpesiymiş o insafsız ecel ki,
Ömrüne kurdu pusu.
Bukadar acımazdım anam ölseydi belki,
İçim yandı doğrusu.

★

Üzdüğünü bilseydi seni ışıklarile
Hattâ güneş sönerdi.
Parçalamıya kıymaz dağlarda kurtlar bile
İnine aç dönerdi.

★

Çankayadaki yuvan şimdi mahzun duruyor
Pencereler örtülü.
Sararken, hıçkırıklar odayı dolduruyor
Resmine siyah tülü.

★

Bugün bütün milletin dökülüyor yaşları
Gözünden iki dizi.
Ey Asyanın ışığı, ey ülkemizin varı,
Niye bıraktın bizi?..

On sekiz milyon halkın matemi gelmez dile
Kederimiz taşıyor.
Resimlerine bakıp, küçük çocuklar bile
Yollarda ağlaşıyor.

★

Kendine bağlamıştın on sekiz milyon kalbi
Küçük, büyük severdi.
Genç, yaşlı, kadın, erkek; karasevdalı gibi,
Sana gönlünü verdi.

★

En ümitsiz gününde hayat sundun vatana,
Bu sebepten köleydim.
Tanrı benim ömrümü keşki vereydi sana;
Yerine ben öleydim.

★

NECDET RÜŞTÜ

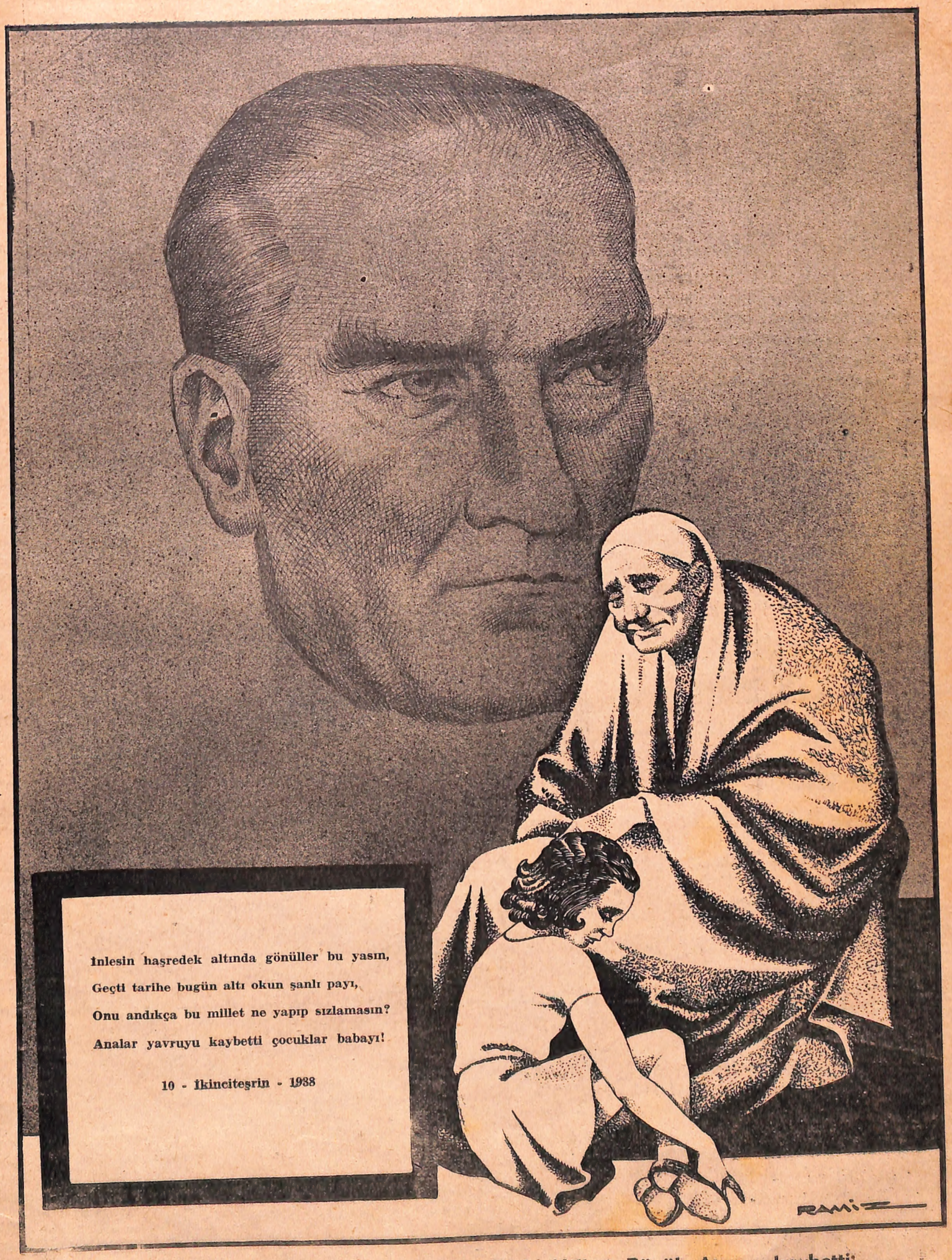

10 ikinci teşrin 1938 perşembe sabahı Türk Milleti Büyük Atasını kaybetti

ATA

Göke baktım, yarıya inmiş bütün bayraklar,
Yere döndüm, hıçkırık kesilmiş hep sokaklar...

Ey Atam, senin için ağlıyor yer de, gök de,
Onlar daha çok zaman böyle ağlıyacaklar!

Yoldan gelip geçenler ağır ağır yürüyor,
Matemi ürkütmeden çekiniyor ayaklar.

Gözyaşları döküyor kendi ağırlığınca,
İhtiyarlar, kadınlar, gençlerle yavrucaklar.

Seni görmezse
Elini öpmeyinc

Senin için yanı
Yaşarmıyan gö

Ey Atam, sen b
Düşüyor dalları

Bir daha görmi
Niçin dağlar ye

On altıncı Sene

Atatürk, eski harfleri değiştirmiye karar vermişti. Bu münasebetle huzurunda yapılan bir içtimada fikrini söyledi, bu fikri tatbik etmek hususunda hazır bulunanların mütaleasını sordu.

Toplantıda bulunan tanınmış âlimlerden birisi, Büyük Atanın sualine şu cevabı verdi:

— Azarbaycanda eski harflerin değişmesi kararlaştırılmıştır, fakat halkı yeni harflere alıştırmak için on altı senelik bir zaman bırakılmıştır. Bu on altı sene zarfında yavaş yavaş yeni harflerle neşriyat yapılacak, halk da gitgide eski harflerden kendisini kurtaracaktır...

Atatürk, bir dakika düşündükten sonra, dedi ki;

— Pekâlâ... Yalnız şu var ki, halk on beş sene eski itiyadına devam eder, on altıncı sene gayrete gelerek yeni harflerle maşgul olur, öyle değil mi?

— Evet..

— İşte, ben bu on altıncı seneyi en başa getirmek istiyorum!

Hangisini

Üç yaşındaki bir yavruya sordular:

— «Ata» nı mı çok seversin, babanı mı?

Çocuk düşünmeden cevap verdi:

— Atamı çok severim..

— Baban sana daha yakın değil mi?..

— Nasıl olur? Ben babamın adını öğrenemedim ama, «Ata» mın adını biliyorum!

Timurlenk

Atatürk, lüzumsuz metihlerden hoşlanmazdı. Bir gece, davetlilerile tarihî bir bahse dalmıştı. Söz arasında:

— Dünyanın en büyük kumandanı Timurlenktir.

Dedi. Dinliyenlerden biri atıldı:

— En büyük kumandan olamaz, çünkü biz şu dakikada...

Atatürk, muhatabının ne demek istediğini anlıyarak, hemen sözünü kesti;

— Ne demek istiyorsunuz? Siz benden iyi mi bileceksiniz?..

Tarih — Sen de mi ağlıyor
Sulh perisi — Nasıl ağlam

ÜRKE

er nedir bilmem lüzumu?
ye yarar dudaklar?

n yürekler taş kesilsin,
dolsun kara topraklar!

aha görmiyeceksin diye
n birer birer yapraklar.

k olduktan sonra artık,
in? Neden coşsun ırmaklar?

Bu bahar bahçelerde güller açılmıyacak,
Ya siyahtır, ya kızıl, açılsa da leylâklar.

Sensiz kalınca her yer göl kesildi bir anda,
Bir ölü benzi aldı yakınlarla uzaklar..

En büyük kardeşini kaybettin, ey güneş, sen.
Şimdengeri bulutsuz görünmesin şafaklar.

Atatürk'ün vücudü göçse de, Çamdeviren,
Türklük onun ruhunu kendi ruhunda saklar!

un?
m, yegâne hâmim o idi!

Tam idealist

Atatürk, Samsundan Erzuruma tarihî seyahatini yapıyordu. Yanında yaveri vardı. Anadolunun ıssız dağlarında, yaylâlarında uzun süren bir yolculuktan sonra, Atatürk'e hafif bir yorgunluk gelmişti. Arabasını yolun bir kenarında durdurarak, yaverine:

— Ben biraz burada dinleneceğim!

Dedi. Arabadan indi, yatacağı yeri seçti. Yaveri, büyük kurtarıcının yerini hazırlamak için, iki yastıkla bir örtü almış, kırın üstüne sermişti. Atatürk bunu gördü, kaşlarını çattı:

— Yastıkla örtüyü kaldır, bana bir taş yetişir!

Yaver, hayretle, kumandanın yüzüne bakmıştı. O, devam etti;

— Toprağı yatak, taşı yastık tanımıyanlar, hiç bir zaman tam idealist olamazlar!

Bir dilek

Askerlik şubesinin ilk yoklamasına gelen genç bir köylü, binbaşıya sordu:

— Atatürk, ciğerinden rahatsızmış diyorlar, öyle mi?

— Evet.

Köylü, boynunu bükerek yalvardı:

— Ne olur, benim ciğerimi ona verseler olmaz mı?

EKSELANS

Mustafa Kemal veliaht Vahdettin ile Almanyada iken manevralarda okadar isabetli fikirler ileri sürmüştü ki, kolordu kumandanı sordu:

— Siz veliahtın yaveri misiniz?

— Hayır.

— Askerî vaziyetlerden çok iyi anlıyorsunuz, Türkiyede herhangi bir kuvvete kumanda ettiniz mi?

— Evet.

— Mutlaka alaya kadar kumanda etmiş olacaksınız.

— Alaya evvelce kumanda etmiştim. Muhatabınız fırka ve kolorduya kumanda ettikten sonra, müteaddit ordulara kumanda etmiş bir arkadaşımızdır.

Alman kumandan heyecanla;

— Affedersiniz, dedi, biz şimdiye kadar size yanlış hitap ediyormuşuz, demek siz ekselanssınız.

TEK KOL

Gazinin Dumlupınar zaferini hazırladığı günlerden biriydi. Sabahleyin, ortalık ağarmadan, otomobiline bindi, cepheyi teftiş edecekti. Bu, o sırada, Gazinin sık sık yaptığı bir seyahatti. Yanına yaverlerinden birini aldı, yola çıktı.

Çankayadan ayrılır ayrılmaz, otomobil Ankaranın o zamanki kaldırımsız yollarını bıraktı, Anadolunun bozuk yollarından birine girdi. İhtiyatlı bir süratle ilerliyordu. Birdenbire Gazi, şoföre;

—Biraz dur!

Dedi. Yolda, cepheye cephane taşıyan binlerce kağnıdan biri, tekerleklerini inlete inlete gidiyordu. Bu okadar alışılmış bir manzaraydı ki, Gazinin bu yüzden otomobili durdurmasına imkân yoktu. Alaca karanlığın içinde kağnıyı çeken öküzle öküzü yeden köylünün zayıf gölgeleri ancak seziliyordu.

Otomobilin durduğunu gören köylü de durdu. Gazi:

— Tek kolunla çalışırken zorluk çekmiyor musun?

Dedi. Onun keskin gözleri, karanlıkta köylünün sol kolunun dibinden kesilmiş olduğunu ilk bakışta görmüştü. Kendine sual soranı tanımıyan, fakat herhalde büyük bir adam olduğunu anlıyan köylü;

— Zorluk çekmiyorum!

Cevabını verdi.

— Senin arabanı yedecek hısımından, akrabandan iki kollu adam yok mu?

— Var ama, cephanesiz kalmanın ne olduğunu bilirim, onun için mermileri kendim alıp kendim teslim etmek isterim...

Gazi, baha biçilmez dakikalarından bir kaçını, köylüyü dinlemek için ayırdı;

— Söyle bakalım, nerede cephanesiz kaldın?

— Sakaryada...

Köylü, adını bilmediği büyüğün uzattığı tabakadan bir sigara aldı, yaktı, anlatmıya başladı:

— Mangam düşmanla çarpışıyordu, ben onbaşı idim, mülâzimim; «Yereyat!» emrini vermeden önce bize tenbih etmişti: «Aslanlar, kurşunlarımız sayılıdır.... Mutlaka bir düşmanı yere sereceğinize iyiden iyiye kanaat getirmeden mavzeri ateşlemeyiniz. Sizden kurşun başına bir düşman canı isterim!» Bu söz benim de, mangamın da kulağına küpe olmuştu. Bir kurşuna bir düşman, diyorduk. Dediğimizi de yaptık. Her kurşunda bir düşman devirdik. Fakat, onlar devrilmekle iş bitmiyor ki... Onlarda kurşun hesapsız, asker sürü ile! Biz kurşunu tükettik, onlar askerini tüketemedi. Kavga, gerçekten zorlu oluyordu. Onlardan nekadar can gittiğini bilmiyorum. Fakat benim manganın mevcudu, gitgide üçe inmişti. Bir de ben dört.... Aksi gibi ne bende, ne de neferlerimde tek kurşun kalmamıştı.

Köylü, sigaradan derin bir nefes çekti;

— Düşman divane mi? Elbet işi anladı; Karşısında asker var, silâh var ama ateş eden yok! Bunun mânası, bizim cephanesiz kalmamız değil mi? Bunu anlayınca bize büsbütün veryansın etti. Düşündüm, taşındım, nasıl olsa post elden gidecekti. İyisi mi, kendimizi biraz pahalı satalım, dedim. Bizim üç kişilik mangaya: «Süngü tak!» kumandası verdim. Akşam basmış, ortalık kararmıya başlamıştı. Kurşunların isabeti yarı yarıya inmiş demekti. Arkasından bir de; «İleri!» diye haykırdım. Göğüs göğüse gelmiştik. Benim payıma, iri kıyım bir zabit düştü. Sabahtanberi imanlarını gevreten manganın onbaşısını tanımış gibi, üstüme yürüdü. İçimden; «Allahım, dedim, şunun canını almadan benim canımı alma!» ben de onun üstüne atıldım. Belâya bak ki, ayağımın sürçmesi ile koluma şimşek gibi bir şeyin inmesi bir oldu. Süngüm elimden düştü, sol kolum da beraber. Herif, var kuvvetile kılıcı bir indirmiş ki.... Yüz yüze geldiğimiz dakika, gözlerindeki sevinç parıltısını ömrümde unutamam. Yere iğildim, zabit benim büsbütün serilip gideceğimi sanıyordu, Yere iğilir iğilmez düşen kolumu kaptım, bir odun parçası gibi havaya kaldırdım, sağ kolumun olanca hızile kâfirin başına indirdim. Herif, tepesi üstü yere yuvarlandı. Düştüğü yerde kaldı. Onun hemen arkasından ben de sırtüstü uzandım!

Uzun bir göğüs geçirdi:

— Ondan sonrasını bilmiyorum. Bize imdat gelmiş, düşmanı püskürtmüşler, beni hastaneye kaldırmışlar.. iyi olmuşum..

Sonra, Gazinin yüzüne bakarak, destanını bitirdi:

— Her zaman bir düşman kafası ezmek için hazır bir kol bulunmaz. Onun için cephaneyi eksik etmemeli!

Köylü, büyük adamı selâmladıktan sonra, kağnısını sürmiye başladı. Gazi, ağaran tarlaların içinde, cephe yolunu tutan köylüye derin derin baktı. Arkasından yaverine dönerek;

— İşte milyonlardan bir kişi, dedi, yalnız bunun destanını neşretmek, en can düşmanlarımızın gözlerini yurdumuzdan çekmek için yetişir!

Kara Günlerimizin Tesellisi

Kapıdan giren ihtiyar bir dost masama yaklaşıyor, önümdeki kâğıtlara bakıyor ve hayretle şunları söylüyor:

— Hayrola... Sen işi yazıcılıktan karikatür ressamlığına mı döktün? Yoksa kübik bir tablo yapmak için malzeme mi hazırlıyorsun? Kâğıtların iç içe geçmiş halkalar, acayip insan kafaları, balığa benziyen at, ata benziyen balık resimlerile dolmuş...

İçimi çekerek cevap verdim;

— Hayır... Ne Karikatürcülüğe başladım, ne kübik bir şaheser yapmıya hazırlanıyorum. İnsan ne yazacağını bilmediği zaman kâğıt böyle abuk sabuk çizgilerle dolar.... İstersen bunlara ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemiyen bir kafanın içindeki buhran ve kıyametin resimleridir diyebilirsin.

— Ne yazacağını bilmiyor musun?

— Hayır... Bu sütunun vazifesi sadece okuyucuları biraz şenlendirmiye gayret etmektir. Bunun için de ötede beride konuşulan eğlenceli şeylere kulak tutarım, onlardaki neşe ve zekâyı bu sayfaya aksettirmiye çalışırım. Halbuki bu hafta nereye baktımsa gözü yaşlı insanlar gördüm, nereye kulak verdimse ahtan, inliltiden başka bir ses duyamadım. Kendimde eğlendirmekten ibaret vazifemi yapmıya hazır bulunmakla beraber - içim kan ağladığı için - bir şey uydurup düşünecek halde değilim... Sıkıntımın sebebi ni zannederim ki, anladın.

İhtiyar dost yanıma oturdu:

— Evet.... Hakikaten müşkül vaziyet, dedi, maamafih gayret edersen insanlar arasında yine bazı dedikodular, alaylar, çatışmalar tesbit edebilirsin.

— Hayır, dedim, dedikodu, alay, nükte, çatışma haddi zatında zararsız da olsa insanlar arasında az çok ihtilâflara, ayrılıklara delâlet eden şeylerdir... Fakat onu kaybetmek on yedi milyon insanı bir anda elele, kucak kucağa ağlaşan yetim kardeşler vaziyetine düşürdü. İnsanlık bir mukaddes matem karşısında en ülvî bir birleşme ve kardeşlik saatini

yaşıyor. Herkes biribirine acısı nutulmıyacak bir babanın yetimi gözü ile bakıyor. Bu vaziyette alay, neşe, gülme bir kaygısızlıktır.

İhtiyar dost sitemle yüzüme baktı:

— Türk milletinin esasen neşeli bir millet olduğunu ilk defa söyliyen o değil miydi? En büyük tehlikeleri daima gler yüzle karşılıyan, neşeyi sıhhatın en yanılmaz bir alâmeti addeden o değil miydi? O, bütün kuvvetini, zekâsını, rahatını hattâ hayatını dünuyanın saadete en lâyık milletinin yüzünü güldürmek gayesine hasretmemiş miydi?

Çirkin yahut temiz bir insanı alaya almak, hakikatte ağlanması lâzım gelen çirkin bir vak'ayı karikatürleştirmek suretile verilen neşe esasen temiz bir neşe değildir.

Mademki sayfaların neşe sayfası imiş.. O halde kaybettiğimiz büyük insanın bu millet için yarattığı neşe kaynaklarına bir göz at... Cahalet ve fesat yatağı olan medreselerin yerinde yükselen yeni mekteplere, falaka ve sopa altında hayvan gibi inletilen çocuklara mukabil bugün Atatürk adındaki büyük idealine ağlamayı idrak edecek kadar yükselmiş yeni çocuklara bak...

Sokakta umacı gibi siyahlara bürünmüş cahil ve zavallı kadın alaylarına mukabil memleketin en yüksek vazifelerini, memuriyetlerini, ilim kürsülerini işgal eden faziletli ve idealist yeni kadına bak... Orta oyuncuları gibi renk renk şekil şekil kavuklar, fesler giymiş Karagöz, Hacivat kılıklı insanlara mukabil şimdiki tertemiz medenî insanlara bak...

Her yerin, her şeyin rengi değişti. Kafesli evleri hatırla bir kere. Solgun yüzlü insanlar burada çile doldururlardı. Medeniyete giden yol, ters dönmüş, geriye gidiyordu.

Vaktile üstünde küstah yabancı bayrakları sallanan sanat, ticaret, ilim müesseseleri ve yüzlerce fabrikanın üstünde dalgalanan Türk bayrağını seyret.

Nihayet dün sefil, aç bir esirken bugün büyük milletin efendisi olan mağrur ve mesut köylüye bak. Eğer bunlar da sana neşelerin en temizile dolu bir mevzu ilham edemiyorsa kendine gül..

★ ★

"Ata„

Çocuk, annesine sordu:

— «Ata» ne demektir, anne?

— Büyük baba demektir, oğlum!

Çocuk bir saniye düşündü:

— Öyle ise babam iki defa öksüz kaldı, değil mi?

Onun gözleri

Mini mini Ülker pencereyi açmış, gözlerini bulutlara dikmiş bakıyordu. Annesi yaklaştı. Üşümesin diye onu iceri alacaktı. Yavrucak okadar dalgındı ki, annesinin eli saçlarına devince ürperdi.

— Üşümüyor musun Ülker.. Hastalanırsın.

— Hayır anne beni bırak, seyrediyorum.

— Neyi seyrediyorsun kızım?

— Bulutlara, gökyüzüne bakıyorum. Atamın gözleri gök rengi değil miydi?

Guruptan sonra:

— Büyük güneşimiz gurup etti..

— Ümidini kesme arkadaş, ay yıldızımız yine onun ışığile parlıyacak!..

KARAGÜNÜN HATIRASI

O gün, akşama kadar, kendi üzüntüme eklenen âlemin üzüntüsü ile şaşkın bir halde her yeri dolşmıştım. Eve geldim. Hepsinin yüzü sarı, gözleri kırmızı idi. Acıktığım için değil, âdet olduğu için yemeğe oturdum. Çorbadan bir kaşık aldım, biraz tatlı geldi. Kızdım:

— Bu acı günde tatlı çorba içilir mi?

Tabağı bir yana bıraktım. Boğazımdan yemek geçmiyordu. Kompostodan bir kaşık alayım dedim. Bu da, inadına, zehir gibi tuzlu....

— Bu ne hal? Dedim, tatlı çorbadan sonra tuzlu komposto..

Ahçı kadın hıçkırıklarla karşıma çıktı;

— Bugün kusura bakılır mı? Kendimde değilim... Farkında olmadan kompostonun şekerini çorbaya, çorbanın tuzunu kompostoya atmışım!

* * *

Vakit geçiyordu. Saat on bire yaklaş-

mıştı. Bizim ihtiyar anneden hâlâ ses, seda yoktu. Sabahleyin üç aylığını almak için İstanbula inmişti, taş patlasa iftarda Kadıköyüne, eve dönerdi. İhtiyar ne oldu diye merak ediyor, odada dönüp dolaşıyordum. Son vapuru bekliyecektim. Onda da çıkmazsa polis merkezine telefon edecektim. Birdenbire telefonun zili çaldı;

— Allo... Burası Kmalıada... Anneniz sizinle görüşmek istiyor!

Annemin Adada işi ne? Hısımdan akrabadan Adada kimseler yok... Seyre, seyrana gitmiş desem günü değil. Hem yaşı da ,başı da müsaade etmez. Sordum:

— Anne, ne arıyorsun orada?

Annemin acıklı sesini duydum;

— Sorma, oğlum. Kara haberi alır almaz şaşkına döndüm. Kadıköy yerine Ada vapuruna binmişim... Yarın sabah vapuru ile şaşırmazsam eve dönerim!

* * *

Sabahleyin bir feryatla uyandım. Çocuklarımın ikisi birden ağlaşıyor. Dört yaşındaki kızıma sordum:

— Neden ağlıyorsun?

— Kız, kendisinden iki yaş büyük ağabeyini gösterdi:

— Beni dövdü..

Çocuğu azarladım:

— Niçin dövdün? Ayıp değil mi sana!.. O senin küçüğün. Neden ağlatıyorsun?

— Ne yapayım baba? Atanın ölümüne o benim kadar ağlamıyordu da!

* * *

Gazetecilerden Cümhuriyet istedim, Repoplik gazetesini uzattı, Tan aradım, Apoyematini gazetesini verdi. Sinirlendim:

— Çocuğum, ben senden Türkçe gazete istiyorum, sen bana başka dilden gazete sürmiye çalışıyorsun!

Gazeteci ağlıyarak yüzüme baktı:

— Kara haberin Türkçesi, frenkçesi olur mu? Hepsi onu yazıyor, hepsi ona ağlıyor!

* * *

Karımın göz kapakları kan kırmızı, dudakları kömürden siyahtı. Acı bir alayla:

— Matem tuvaleti mi yaptın?

Dedim. Hayretle aynaya baktı. Ağlamakla gülmek arasında şaşkın bir halde:

— Üzüntüden, gözyaşından yüzüm alt-üst olmuştu. Biraz çeki düzen vereyim, dedim. Yanlışlıkla ruju gözlerime, rimeli de dudaklarıma çekmişim!

* * *

Ogün, bugün, hâlâ şaşkınlık devam ediyor. Bakkal peynir yerine sabun, kasap beyin yerine böbrek, zerzevatçı maydanoz yerine havuç gönderiyor. Fakat ben gitgide bunları yadırğamaz oluyorum Bu yanlışlıklar bana artık tabiî gelmiye başladı.

Öyle sanıyorum ki, aklımız başımıza geldiği gün, istediğim şeyleri bana verirlerse, bir kere daha hayret edeceğim:

— Neden şapka istediğim zaman ayakkabı vermiyorlar? Neden traş olmak istediğim zaman paltomu ütülemiyorlar?

Diye yeni baştan bir şaşkınlık devresi geçireceğim!

Dünya Eşiğinde..

[Büyük ruhlar toplanmış, büyük bir istikbal için hazırlanıyorlar. Tarihin tanıdığı mimarlar, şairler, bestekârlar, kahramanlar, bir aradadır. Bu hummalı çalışma arasında, büyük ruhların konuştukları duyulur.]

Mikelanj

[Meşhur sanatkâr, mimar Sinana hitap eder.]

En büyük mimarları toplamışsın yanına,
Ölümünden sonra da kastın mı var canım:
Sen ki, binbir âbide kurmaktan yorulmadın,
Hâlâ mı övünecek bir şaheser bulmadın?.

Mimar Sinan

Öyle bir saray kuruyorum, inan ki,
Kubbesi gökyüzünün genişliğinde sanki!
Kapısı altın güneş, penceresi gümüş ay,
Atamı alsa alır ancak böyle bir saray!..

Betoven

[Büyük bestekâr, Dedeyle karşılaşır.]
Saçının beyazları yeniden ağarıyor,
Belli, ruhun semadan yeni ilham arıyor..
Karışıyor nağmene mutlak Allahın sesi,
Çünkü değil bu sesler bir insanın bestesi!

Dede

Nereye girdi ise Atamın bir tek adı
O eser şimşek olup gökyüzünde parladı.
Kulakların ilk defa sazımdan ahenk duya
Çünkü onda Atamın sesi var, nağmesi var.

Şekspir

[Fuzulî'yi, elinde kâğıt kalem, düşünürken görür.]

Sararmış görüyorum biraz, Fuzulî, seni;
Yazıyorsun galiba en güzel kasideni.
Henüz usanmadın mı sen ki, birçok zamanlar
Görmüştün yeryüzünde bir hayli kahramanlar?..

Fuzulî

Büyüklüğü görünce şair ruhu ürperir,
En ölmiyen ilhamı en büyük insan verir..
Yerin değil, gökün de olmamıştır nasibi
Bir şanlı yiğit görmek, gelen kahraman gibi!

İskender

[Attilâyi, kılıçile, dünya eşiğini beklerken bulur.]

Senin bütün hayatın ya zafer, ya seferdi,
İskender, sana nisbet, ordunda bir neferdi,
Bir başına olmuşken bin milletin hâkimi
Bekliyorsun «Selâm dur!» vaziyetinde kimi?

Attilâ

Selâma dur, İskender, çıkar bağından tuğu
Geliyor ağır ağır kahraman başbuğu.
Adım adım cihandan semaya yükseliyor,
Ülke değil, gönüller cihangiri geliyor!...

HIRSIZ KİM

Merak ve Heyecan Romanı

— 15 —

Yazan: AĞUSTOSBÖCEĞİ

Muallimin çehresi birdenbire karıştı;

— Pekâlâ öyle olsun, dedi.

Bay Karter zile bastı, kapıdan giren gözlüklü bir gence;

— Otur evlâdım oraya, dedi.

Gözlüklü delikanlı ne yapacağını evvelden biliyormuş gibi kapının yanındaki masaya oturdu, iç cebinden stilosunu çıkararak yazı yazmıya hazırlandı.

Detektif Muhtar Vecdiye izahat verdi;

— Aramızda geçecek sözlerin zaptedilmesi lâzımdır.

Muhtar Vecdinin yanakları kızardıkça kızarıyordu;

— Buna ne lüzum var? dedi.

Bay Karter, nazik zamanlara mahsus olan piposunu dudaklarının arasına sıkıştırarak yakmıştı.

— Müsaade buyurursanız izahatı sonraya bırakayım, dedi ve başladı;

— Polis zatıâlinizi bir ağaca bağlı olarak buldu, öyle değil mi?

— Evet,. malûm...

— Diğer bir ağaca da bir keçi bağlanmıştı zannederim...

— Evet...

— Sebep ne olsa gerek ki?

— Vallâhi orasını bilemiyorum..

— Ne tahmin buyurursunuz? Herhalde keçiyi sizi oraya getirmeden evvel bağlamadılar değil mi?

— Vallâhi farkında değilim... Beni getirdikleri zaman baygındım. Yediğim dayaktan kendimi bilemiyecek bir halde idim.

— Çok âlâ.... Yani aklınıza başka şey gelmesin. Size atılan dayak için kullanmadım o çokâlâ sözünü,..

— Malûm..

— Sizden sonra da getirip bağlamış olmalarına imkân yok... Çünkü hırsızlar sizi bağlayıp kaçtıktan sonra bir ikinci defa buraya gelmeyi düşünmezler tabiî.. Muhtar Vecdi kaşlarını çatarak düşünüyordu;

— Keçi için başka bir şey akla gelebilir.... Hırsızlar belki keçiyi de ayni zamanda çalmışlardı.

— Peki o halde neden bıraktılar?

— İhtimal sonradan unuttular. Yahut ehemmiyet vermediler. Çünkü iki lira etmiyecek bir keçiyi kendilerine ayak bağı etmezlerdi tabiî...

— O halde bu hayli ehemmiyetli bir vak'a olan bu soygunculuk esnasında neye bu keçi ile bukadar meşgul oldular?.

— Bilir miyim efendim?

— Bana öyle geliyor ki, onlar sizi düşünerek keçiyi oraya bağladılar.

— Hiç... Sanki bağırsın da sizin orada olduğunuzu haber versin diye...

Muhtar Vecdi sinirli sinirli güldü;

— Ne söylüyorsunuz?

— Bilmem, bana öyle geliyor. Hem siz niçin bu faraziyeyi mutlaka reddetmek ister gibi görünüyorsunuz?.

— Öyle bir fikrim yok... O şerir heriflere böyle ince bir mülâhazayi yaraştıramadım da...

— O halde sizi, sizin kadar düşünen bir dost bağlamıştır onu... Ne dersiniz?

— Bay Karter öyle şeyler söylüyorsunuz ki, beni şaşırtıyorsunuz.

— Nitekim hırsızların yahut o yakın dostun tahmini doğru çıktı. Keçi bağırmasaydı siz sabaha kadar orada kalacaktınız.

— Evet... Allah razı olsun o keçiden.

— Yahut onu bağlıyandan... Maamafih başka bir cihet var. Siz neye bağırmadınız?

— Ağzım bağlı değil miydi ya efendim?

— İyi a iki gözüm ama o mendil sizin bizzat bağırmanıza mâni olacak bir şey değildi ki....

— Ne söylüyorsunuz efendim... Ben zor nefes alıyordum...

— Mendil ipincecik bir şeydi canım..

— Yok efendim, çarşaf gibi bir mendildi..., Hem dört kat edilmişti.

Bay Karter güldü;

— Muallimlik başka şey... Bakın heriflerin mendili kaç kat ettiklerine kadar dikkat etmişsiniz. Gayret edip de yüzlerine de biraz dikkat etseydiniz.... Maamafih o mendilde bağırmanıza mâni olmıyacak başka bir şey de vardı. Neredeydi o mendil acaba?

Bay Karter bunu söylerken elini çekmeceye soktu ve hokkabaz süratile bir mendil çıkardı.

— Bu mendil öyle tasvir ettiğiniz gibi çarşaf nevinden bir mendil değil.

— Fakat benim agzıma bağladıkları bu mendil değildi.

— Hakikaten şaşıyorum dikkatinize... Buna da mı dikkat ettiniz?

— Agzıma bagladıkları mendili bilmez miyim?

— Baygın halinizde nasıl farkettiniz?

— Sonradan gördüm.

— Polisin ifadesine göre o mendili ağzınızdan çıkarır çıkarmaz kendi cebine sokmuş... Maamafih bu cihetin ehemmiyeti yok. Sizi bağlıyan mendil galiba şu idi...

Bay Karter ayni hokkabaz süratile bir ikinci mendil çıkardı. Muhtar Vecdi bu defa sesini çıkarmıyarak önüne baktı.

— Ağzınızı bağladıkları muhakkak olan mendil budur.... Fakat gariptir ki, bu defa tanımadınız?

— Öyle bir şey söylemedim.... Yalnız okadar garip sualler soruyorsunuz ki,..

— Bu ciheti sonra münakaşa ederiz bay Muhtar Vecdi. Ne diyecektim... Evet hatırıma geldi. Bu mendil nefes almanız gibi bağırmanıza da hiç bir suretle engel olabilecek bir mendil değil... Çünkü ortasında ağzınıza tesadüf eden tarafında ufak ufak delikler var... Bu deliklerden pekâlâ hem nefes alır, hem bağırırdınız...

— Akıl edememiş olacağım.

— Bunlar akılla yapılan hareketler değil ki... Soluklarımızın kolay çıktığını görünce pekâlâ bağırabilirdiniz.

— .....,,

— Evet herhalde akıl edememiş olduğunuzu kabul edeceğiz.

— Peki ama, deliklerin ağzıma tesadüf ettiği nereden malûm?

— Etrafındaki kan lekelerinden.. Malûm ya, dişlerinizi kırdıkları için ağzınızdan mütemadiyen kan akıyordu.

— Evet doğru..

— Bu delikler acaba nasıl açıldı?

— Bilir miyim ben... İhtimal ki can havlile ısırdım.

— Kırılmış olan ön dişlerinizle mi? Azı dişlerinizle herhalde bunları açmanıza imkân yoktu... Bakın Bunlar âdeta iğne ucu ile sökülmüş...

Bay Karter mendili ışığa tutup, üze-

rindeki ince ince delikleri gösteriyordu.

— Ne bileyim belki boğulmıyayim diye...

— Ne insaniyetli hırsızlar bu adamlar.... Daha doğrusu sız ne müşfik, merhametli adamsınız. Hırsızlarınızın üstüne toz kondurmuyorsunuz? Atlarını istersiniz. Ben aradığım zaman kızarsınız. Sonra böyle ağzınıza bağlıyacakları mendili nakış işliyen bir gelinlik kız gibi iğne ucu ile uğraşıp deldiklerini tasavvur edersiniz. Hakikaten güzel ruhlu insanlar.

Bay Karter bir yandan bunları söylerken bir yandan da elile ayni çekmeceyi karıştırmakta devam ediyordu. Birdenbire;

— Ay ay, dedi, elime bir başka mendil geçti.. Sizin kullandığınız mendillerden... Ne guzel mal.... Nereden almıştınız? Hakikaten sağlam mal almayı biliyorsunuz bay Muhtar Vecdi....

Muallim bay Karterin elindeki mendile hayretle bakıyordu;

O izahat verdi;

— Bu mendil pantalonunuzun cebinden çıktı. Hangi pantalon diyeceksiniz? Vak'a gecesi giydiğiniz pantalon.... Biz onu vesikalar arasında karakola getirtmiş, sonra iade etmeyi unutmuştuk... Neredeydi o bakayım.... Nereye sakladımdı acaba?

Bay Karterin eli hâlâ çekmece gözünde idi. Birdenbire bağırdı;

— Garip tesadüf.... O da buradan çıktı...

Muhtar Vecdinin rengi yavaş yavaş kırmızıdan sarıya dönüyor, heyecanını gizlemek için mendilini çıkardı, burnunu silmiye başladı.

Bay Karter devam etti;

— Hırsızlar sizin mendilinizin tıpkısını nasıl ele geçirdiler acaba? Bu zannederim ki, bizzat sizin mendiliniz...

— Herhalde öyle olacak...

— Demek herifler ağzımızı kapamak için bir mendil tedarik etmeyi düşünmemişlerdi. Böyle şerirler daima ihtiyatlıdırlar ama, demek onu da sizin cebinizden aldılar. Fakat azizim bay Muhtar siz âdeta gardrobunuzu cebinizde taşıyorsunuz. Bu kaç tane mendil böyle...

— Olur ya... Bir tanesile kunduramın tozlarını siliyordum...

— Fakat o gün toz silmemişsiniz... Çünkü yaptığım muayeneye göre onun üzerinde de kan izleri var...

— Ne söylüyorsunuz?

— Evet... Öyle.... Akla başka bir şey de gelir bay Muhtar Vecdi... Siz ogün hırsızlardan dayak yemeden evvel bir yeriniz kanamış mıydı?

— Hayır...

— İyi düşününüz... Bu benim için çok ehemmiyetlidir.

Muhtar Vecdi artık dayanamıyarak yerinden kalktı;

— Ahret sualleri soruyorsunuz bay Karter.... Maksadınızı anlıyamıyorum?

— Ahret sualleri değil, sadece vazifesini yapmasını bilen bir polisin sualleri. Maksada gelince, onun gizli kapaklı bir tarafı yok.... Maksat bir hakikati meydana çıkarmak suretile memleket zabıtasına, adliyesine ve paranızı çalan zatları yahut zatı bulmak suretile size hizmet... Lütfen yerinize oturunuz da suallerime cevap veriniz... Takma dişlerinizden memnun musunuz bay Muhtar... Bu tabii mahiyeti resmiyesi olmıyan bir sual. Sırf dostane bir merak... Resmî olmadığı için istersenız cevap vermezsiniz... Bu kısımları arkadaşımız zapta da geçirmez esasen... Ancak şimdi resmisini soracağım ki, ona zaruri olarak cevap lütfedeceksiniz. Kime yaptırdınız bu dişleri?

— Aksaray taraflarında bir dişçiye...

— Niçin Aksaray taraflarında da meselâ, Aksarayda çıkmaz sokakta yirmi yedi numarada Lütfullah Konel'e değil..

— Mademki benim işlerimi bu derece yakından takip etmişsiniz niçin bana soruyorsunuz?

— Sırf malûmatı âcizinin doğru olup olmadığını kontrol için... Vah bay Muhtar vah.... Şu talie bakın... Demek siz ogün dört diş birden kayettiniz..

— Ne münasebet, iki diş...

— Zayıf söylüyorsunuz. Galiba takma dişler henüz yerine oturmadı, rahat konuşmanıza mâni oluyor... Sizin o gün dört diş kaybettiğiniz muhakkak... Ikisini hırsızlar çıkarmış, ikisini dişçinin kerpeteni..

— .....

— Galiba bunları nereden öğrendiğime hayret ediyorsunuz? Vazifesini bilen bir polis her istediğini öğrenmenin kolayını bulur. Dişleriniz dökülmüştü. Çoluk çocuk arasında tabiî dişsiz gezecek değildiniz. Bir muallim için diş birinci derecede elzem maddelerdendir. Binaenaleyh dişinizi kime yaptırdığınızı öğrenmek istedim ve bunu kolayca tahkik ettim. Siz maruf zatlardansınız. Dişinizi kime yaptırdığınızı tahkik edemezsem kendime polis der miyim ya?

— .....

— Binaenaleyh Lûtfullah Konel'in kabinesini kolayca buldum. Kendisi çok terbiyeli ve dikkatli bir zat... Dişlerinizi hangi tarihte çektiğinizi kolayca buldu.. Tam suygunculuk gününe tesadüf ediyor... Lûtfullah Konel'den öğrendiğime göre bu iki diş çürükmüş... Hırsızların döktüğü dişler de öyle miydi acaba?

Muhtar Vecdi;

— Bay Karter, dedi, açık konuşalım... Görüyorum ki, hakikaten dikkatli bir dedektifsiniz. Hırsızlar benim dişlerimi kırmadılar... Onları o gün dişçiye çıkarttım. Bunu keşfettiğiniz için artık saklamıya lüzum görmüyorum. Fakat rica ederim siz de o alaycı edayı bırakarak bana ciddi muamele ediniz.

— Estağfurullah bay Muhtar Vecdi, dedi, alay değil, benim konuşma tarzım böyledir. Ciddi konuştugum zaman alay ediyor gibi görünürum, alay ve şaka ettiğim zaman bilakis gayet ciddi zannederler beni... Konuşmamızın ciddiyetine şimdi değilse bile biraz sonra inanacaksınız.

Muallim derin derin içini çekti, fakat bir şey söyiemedi.

— Şimdi söyleyin bakalım bay Muhtar Vecdi... Dişçiye kendi arzunuzla çıkarttığınız dişlerin mesuliyetini niçin hırsızlara yüklettiniz?..

— Kızgınlığımdan azizim... Teresler ele geçerlerse kolay kurtulmasınlar, cezaları daha ağır olsun diye...

— Biraz evvel okadar müsamaha ve merhametle bahsettiğiniz hırsızlara karşı bu şiddet niçin? Bahusus teres gibi kelimeler kullanmak doğru mu?

— ....

— Her ne ise... O cihet işin benimle alakası olmıyan manevî tarafı... Biz yine meselemize dönelim..

Bay Karter pantalonu eline almıştı;

— Azizim bay Muhtar Vecdi... Sizi yere düşürdükleri zaman pantalonunuzu yırtmışlar... Fakat pantalonun yırtığı üzerinde ben başka bir şey tesbit ettim... Dişleriniz gibi pantalonunuzda soyguncuların taarruzundan evvel bir kaza geçirmiş... Yırtılmış ve örücüye ördürülmüş... Niçin acaba sizin pantalon hep ayni yerden yırtılır?

— Kerem edin bay Karter, artık bana sual sormayın..

— Emredersiniz? Ancak meselenin tavazzuhu için daha bir iki noktayi sizin ağzınızdan öğrenmiye ihtiyacım var. Kışlık odun kömürünüzü nereden aldınız?

— Fındıklıda bir depodan..

— Ne zaman?

— Gününü pek hatırlamıyorum...

— Yanılmıyorsam mahut vak'a günü... O ne macera dolu bir günmüş... Biraz gayret ederseniz siz de hatırlıyacaksınız.

— .....

— Öyle mi, değil mi?

— Öyle...

— Depoya kaç lira vermiştiniz?

— Ehemmiyetlice bir para...

— Tam doksan sekiz lira değil mi? Odun, maden kömürü ve mangal kömürü...

— Devam edecek —

TARIHTEN ÇIZGIEER:

ÖLEN PADİŞAHIN ARKASINDAN YALNIZ KİMLER AĞLAR VE NE DİYE AĞLARLARDI?

Kızlarağasa — Ah.. iki gözüm sultanım, bütün millet öleydi de sen sağ olaydın...

Saraylılar — Aslanım... Aslanım, saltanat arabana ne güzel kurulur da selâmlığa giderdin...

Saray nazırı — Ah horoz dövüşlerini artık kim yaptıracak?..

Kurenadan biri — Eyvah.. ben şimdi mahvoldum... Bu bayram bin altın ihsan alıp Nesimaçinin borcunu ödiyecektim.

Saraylılardan biri — Kardeş, bizi artık Çırağana yollarlar değil mi?..

Sadrazam — Mührü sadareti nerede ise benden alırlar!..

RADYO endüstrisinde BAŞI TUTAN iki Alman markası:

Hornyphon ve Braun

1 — Seste sadakat
2 — 6 ses ayarı
3 — Kalın ve ince seste ayni berraklık
4 — Sarfiyatta tasarruf sistemi (% 30)
5 — Manzum oparlör tertibatı
6 — Gramofon için tertibat
7 — Çift süratli ayar düğmesi
8 — Paraziti kesen hususî toprak prizi
9 — Yeni sistem termik sigorta
10 — Işıklı ve isimli istasyon ayarı
11 — Dört dilimli sihirli göz
12 — 13 metreden itibaren kısa dalga
13 — Kısa dalgada yüksek randımanlı antifeeding tertibatı
14 — Motörlü tiplerde 10 otomatik istasyon.

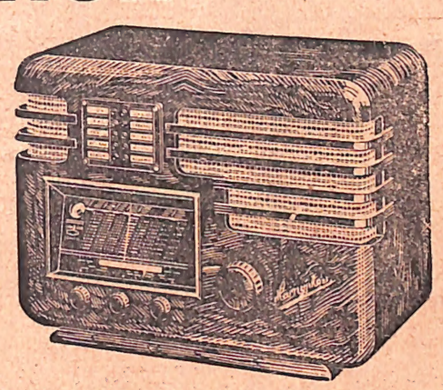

GARANTİLİ BİR RADYO ÇÜNKÜ:

1 — Yedek aksamı tamamen mevcuttu.
2 — Mükemmel tamir atelyesi müşterilerin emrine âmadedir.

Büyük bir sürpriz

Nisan 1939 a kadar satılan 1939 modeli HORNYPHON ve BRAUN radyoları sahiplerine büyük bir sürpriz olmak üzere gayet zengin bir eşya piyangosu tertip edilmiştir. 500 numaraya isabet vaki olacaktır.

	Lira
1 nciye bir pırlanta plâtin kol saati	165
2 nciye 14 ayar altın cep saati	100
3 ncüye Perpetüüm P. S. otomatik gramofon	55
4 ncüye Perpetüüm P. S. 3 otomatik gramofon	40
5 nciye Doksa marka altın 14 ayar kadın kol saati	50

Bunlardan başka 495 numaraya muhtelif hediyeler.

UMUMÎ VEKİLLERİ:

İstanbul, Havuzlu han

Rikardo Levi müessesesi

İstanbul Umumî Acentası:
Türk Elektrik Tesisat ve Ticaret işleri müessesesi

OSMAN ŞAKAR

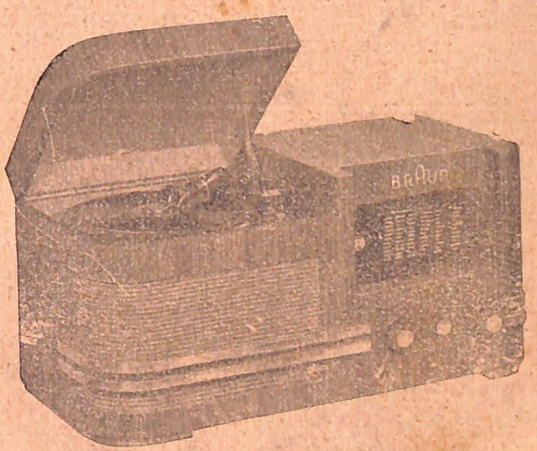

Galata Mağazası	:	Bankalar caddesi, No, 47 Voyvoda Han, zemin kat.
Bayazıt Mağazası	:	Üniversite caddesi No. 28 Elektrik idaresi karşısında
Kadıköy Mağazası	:	Muvakkithane caddesi No, 33 - 2

Ankarada: S. ve N. Kardas
Vilâyetlerde satış yerleri

İzmirde	:	Penneti ve Pariente
Eskişehirde	:	İbrahim Ener
Bursada	:	İsak Şoef
Trabzonda	:	Hakı Atmaca
Samsunda	:	Alâettin Saatçi
Kırklarelinde	:	Fehmi Akay
Lüleburgazda	:	Ali Şefik Şimşek
Edremitte	:	Fereli M. Öner
Erzurumda	:	Neşet Solak
Konyada	:	Mumca kardeşler
Ereğlide	:	Atamer kardeşler
Zonguldakta	:	M. A. Gürol

Hornyphon ve Braun

Radyoları bu sene daha yüksek, daha mükemmel ve daha zarif modellerle piyasaya çıkmıştır.

HORNYPHON RADYOLARI

1939 modellerinin fiatları:		L.	Vade
Tipi Prinz : 8 Lâmbaya muadil		6 L. 135	12 Ay
» Lort : 12 » »		5-6 L. 185	12 Ay
» Reks : 12 » »		5-6 L. 215	12 Ay
Motörlü otomatik			
» Olmpik: 16 Lâmbaya muadil motörlü otomatik		8 L. 235	12 Ay

BRAUN RADYOLARI

6 Lâmbalı Model Süper	165	12 Ay
6 » Model Süperlük	195	12 Ay
6 » Üstte Gramofonlu	250	12 Ay

PERPETÜM GRAMOFONLARI

Kendiliğinden 8 plâk değiştiren elektrikli gramofon mobilyası

Muhtelif otomatik pikup modelleri.

12 AY VERESİYE

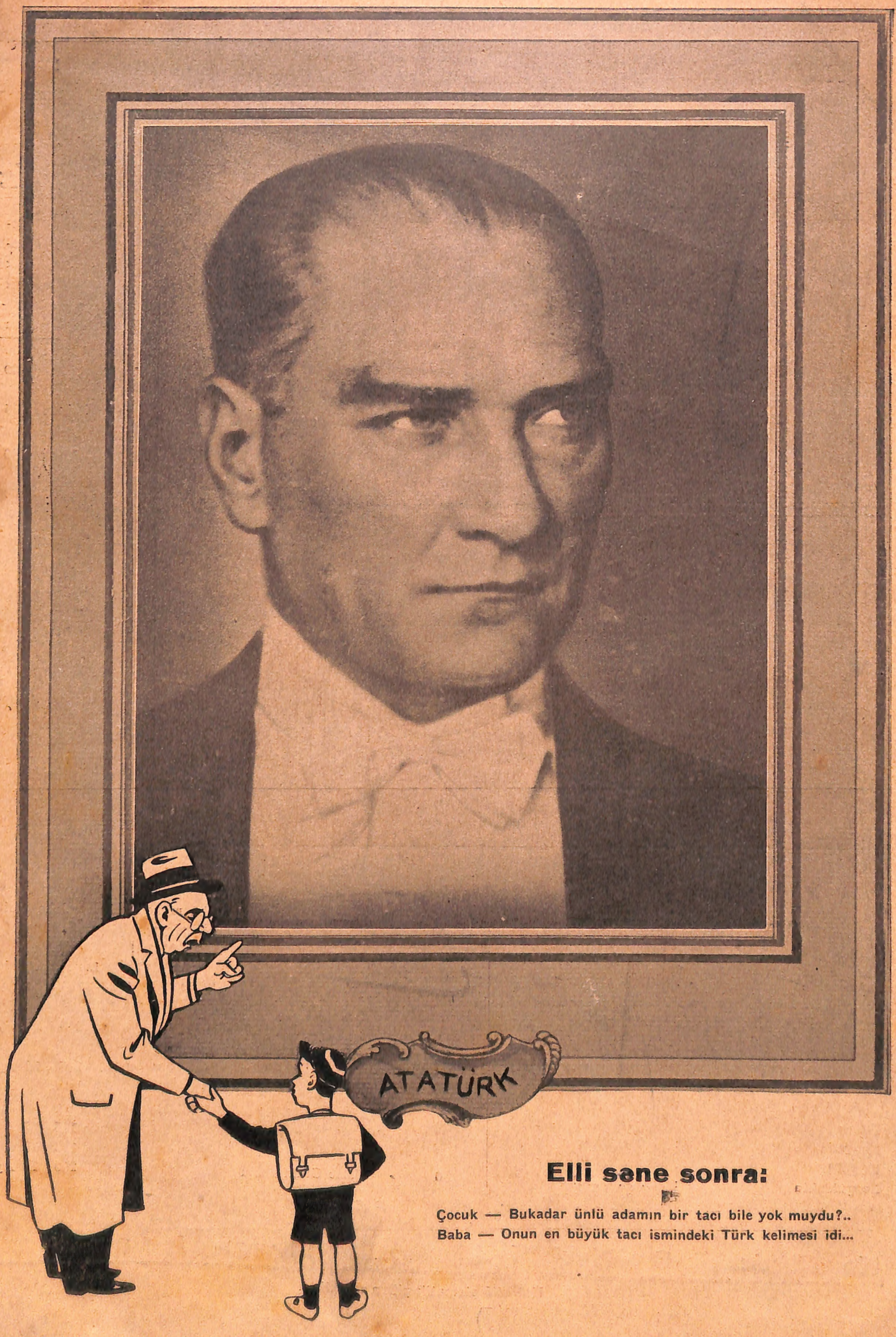

Elli sene sonra:

Çocuk — Bukadar ünlü adamın bir tacı bile yok muydu?..
Baba — Onun en büyük tacı ismindeki Türk kelimesi idi...

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası